

Maade, at vi her kunne blive fritagne for oftere at skulle stemme for et Par Budgetter som disse.

Finansministeren (*Vilhelm Lassen*):

Den almindelige finansielle Situation, som den foreligger nu ved Afslutningen af Finanslovforslagets Behandling, er allerede skildret af den højtærede Ordfører (Jensen-Sønderup), og der er ingen Grund for mig til at komme langt ind paa det, han har meddelt Dem: at saaledes som Forslaget nu foreligger, udviser det en Udgift af 92,1 Mill. Kr. og en Indtægt af 88,2 Mill. Kr., altsaa et Underskud af 3,9 Mill. Kr., medens Forslaget, da jeg havde den Ære at fremlægge det her for dette høje Ting, udviste et lille Overskud paa 30,000 Kr., det vil altsaa sige, at under Behandlingen er Status bleven forringet med ikke mindre end ca. 4 Mill. Kr. Det kan jo ikke nægtes, at dette er et meget trist Resultat, og skønt vi ere vante til noget i den Retning, maa man sige, at det er et ret enestaaende Resultat. Hvis man vil se paa, hvad der særlig har fremkaldt dette Resultat, kan man fremhæve visse Ting, som have givet særlig store Udgifter. Der er dette, at man her paa Finansloven har opført de 600,000 Kr., til Veteranernes Hædersgave; der er den store Udgift, som vil følge af den ny forbedrede Toggang ovre i Jylland; der er den forøgede Udgift til ny Jernbaner og Havneanlæg paa § 27, og som gaar op til næsten 1 Mill. Kr., og ligeledes er der en Ting, som de 200,000 Kr., der ere opførte paa § 27, og som i Virkeligheden ikke betyde nogen Udgift, men kun betyde, at en Del af Kassebeholdningen overføres til Aktiverne. Det er de særlig store Ting, som springe i Øjnene under en Finanslovbehandling.

Men i al Almindelighed kommer det triste Resultat deraf, at vi nu en Gang have vænnet os til at blive ved at forandre Finansloven, forandre den lige til det allersidste Øjeblik, ja, ikke blot forandre den lige til det allersidste Øjeblik, men ogsaa at indføre store Forandringer i den lige i den halvtolvte Time. Jeg staar ikke her og fremhæver dette for at lægge noget stærkt Ansvar paa Tingets Medlemmer i saa Henseende; jeg ved meget vel, at først og fremmest maa Regeringen selv bære Ansvaret derfor. For Regeringens Vedkommende er der jo det glædelige ved denne Finanslov, at saa godt som alle de Ændringer, der ere vedtagne, ogsaa de, der ere komne i allersidste Øjeblik, ere stillede af Regeringens

egne Medlemmer og tiltraadte af enten Flertallet her i Tinget eller af hele Tinget; og alene dette Forhold gør jo, at jeg ikke med nogen Vægt kan rette nogen Bebrejdelse til det høje Tings Medlemmer for, at det er dem, der ved at optage Sager i sidste Øjeblik have hidført dette Resultat. Men indirekte tror jeg dog, at Tingets Medlemmer maaske have nogen Skyld deri, og jeg vil gerne bede om, at vi alle søge at rette derpaa i Fremtiden. Sagen er, at under de ret gode finansielle Forhold, vi have haft i de senere Aar, er vor Lydhørhed overfor Krav ude fra taget til og bleven skarpere, og det gælder ikke alene Regeringens, men ogsaa de enkelte Medlemmers Lydhørhed, det gælder ogsaa Finansudvalgets Lydhørhed; og paa mange Punkter rejser der sig saa Krav til Regeringens Medlemmer. Det er ofte Krav, som der i og for sig er megen Fornuft i, og som man gerne vilde imødekomme. Saa har Praksis udviklet sig saaledes, at det Hensyn, at man ikke for langt skulde fjerne sig fra det oprindelig lagte Budget, som er lagt under Hensyn til hele den finansielle Stilling —, at det Hensyn har vejet alt for lidt. Vi komme til i Fremtiden at lade det veje noget mere. Ærede Medlemmer ville indrømme mig, at det er meget vanskeligt for en Finansminister at lægge et Finanslovforslag saaledes, at han kan forsvare det, naar han skal sige til sig selv: Ja, saaledes er Finanslovforslaget i Dag, men ingen ved, hvordan det er, naar det kommer ud af Folketinget. Vi maa i højere Grad end hidtil komme ind paa det, at de Krav, der komme ind i sidste eller i næstsidste Øjeblik, maa have Lov at vente til næste Aar; selv om de i og for sig ere fornuftige og gode, saa er det dog saaledes, at de fleste af dem ikke ville tabe noget væsentligt ved at vente lidt, og vi vinde derved dette, at det er muligt for os at have nogen Oversigt over, hvorledes Aarets Budget egentlig kommer til at se ud.

Det er som sagt et ret trist Resultat, men alligevel er der ingen Grund til at fortvivle. Vi leve i en Opgangsperiode. Jeg har haft den Glæde at kunne sige det de andre Gange, jeg har udtalt mig om Finanslovens totale finansielle Side, og jeg kan sige det endnu. De indirekte Afgifter have i indeværende Finansaar indtil dette Øjeblik indbragt over 3 $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. mere end i Fjor; det betyder ogsaa, at de have indbragt en Del mere, end der er budgetteret paa den her foreliggende Finanslov. Ogsaa Jernbanerne vise en Fremgang, og-